

(המשך מעמוד 15)

בינשטיין ("שינוי"), מסתבר כי האיחוד המיוחל לא שינה את דיעותיה וסיגנונה. גם שותפה החדשים אין לה דיעה טובה כל-כך.

שודמית אמנון 1:40: קבוצת הפרור פסורים המרוכזת סביב הפרופסור רובינשטיין מתייחסת אל אלונה וחבריה ב"זלזול אינטלקטואלי ניכר.

האיחוד נראה לה אידיאלי בגלל סיבה פשוטה: ר"צ קיבלה הרבה קולות. אך אין בה שום כוחות אינטלקטואליים. ואין בה אדם בולט מלבד אלונה. "שינוי", לעומת זאת, לא עמדה מעולם במבחן של בחירות. וגם אין לה חשק להתנסות בכך לבדה. מאחר שאינה בטוחה שיש לה קולות. מכאן: קולות בלי מנהיגים יתאחדו עם קבוצת-מנהיגים בלי קולות. השבוע נסתבר כי חלומות אלה רחוקים.

שודמית אמנון (עם בעלה) שותפים או גברים לבאנטיניים

אגמון רימה את כל העם

לפני שלושה שבועות, ב-13 בדצמבר, חזר מנכ"ל משרד-האוצר, **אברהם אגמון**, מבריסל, שם עמד בראש מיש-לחת ישראלית ממשלתית לשיחות עם קהיליית השוק המשותף. בשובו כינס עתונאים, והכריז כי ישראל השיגה הישג היסטורי בחתמה סוף-סוף את ההסכם עם השוק המשותף. יום לאחר הופעתו אף תואר ההסכם שנחתם, במאמר ראשי ביומון "הארץ", כ"הסכם היסטורי".

ביום הראשון שלאחר-מכן דיווח השר **יגאל אלון** לממשלה על ההסכם שנחתם, ולמי העיתונים מן ה-16 בדצמבר בר כינה אף הוא את החתימה כהסכם היסטורי.

האמת היא כי עד לרגע זה לא נחתם כל הסכם עם השוק המשותף, ואגמון פשוט רימה את כל עם ישראל, כולל ממשלת ישראל, כאשר דיווח כאילו נחתם ההסכם בין ישראל לבין השוק. איש מחברי הממשלה הישראלית לא קם להוקיע את שקריו של מנכ"ל ה"אוצר", לא ד"ר **משה מנדלבאום** מנכ"ל משרד-המיסוי-הרשות-העשירה, לא השגריר המיוחד לשוק, ואף לא כל העוררים למיניהם. ההסכם לא נחתם רק בגלל עצלותם של אגמון ועוזריו, שהופיעו טקס החתימה והדיון על ה"מיסמך ללא הכנה מוקדמת.

ישראל קיבלה, שבועות רבים לפני הפגישה בבריסל, את כל החומר שעליו יהיה צורך לחתום. אולם החובבנים קלי-הדעת המנהיגים את ישראל מבי-חינה כלכלית לא מצאו אף רגע פנוי לעיין בחומר, באו לבריסל והחלו קור-אים בחומר רק בישיבה עצמה. לפתע גילו כל מיני סניפים הפוגעים בלדי-התפוקים של החממה התעשייתית ה"ישראלית, כמו ביטול-ההנהגה על-ידי מכסים על תעשיות-ההטכסטיל, תעשיות

תירות-מדע ותעשיות מערכת-הביטחון. אגמון ושות' חששו לאשר את המוצע בלי אישור מן הממונים עליהם ישראל, ביק-שו דחייה משאר מדינות השוק, בנימוק כי טרם הסמיקו לעיין בחומר.

דחייה זו היא קלות-דעת פושעת, העלולה לעלות לישראל ביוקר. מזה שנתיים מתחמקת ישראל בתירושים שר-יום מחתימה על הצטרפות לשוק ה"משותף". הסיבה העיקרית: ההצטרפות תאלץ את ישראל לבטל את המכסים המגינים על התעשיות הלא-כדאיות ש-גדלו בארץ בתנאי גן-עדן מלאכותי, ו-תותיר את התעשייה הישראלית חשופה לייבוא מתחרה. כך יישאר בחיים רק היעיל והטוב. ואילו בישראל, כידוע, אין היעיל והטוב זהה תמיד עם הרצוי ל-שילטון.

מישחק זה הולך ונמאס על מדינות השוק. ישראל הצליחה להגיע למצב של מועמדת הצטרפות לשוק יחד עם מדי-נות צפון-אפריקה. למעשה, עם התצ-טרפות לשוק תחתומנה גם אלז'יר, מרו-קו ולוב על הכרה בישראל — שכן גם הן תחתומנה על הסכמה לצירופה של ישראל לשוק. הפיחות שחל בשנים האחר-ונות במעמדה של ישראל, הותירה ב-עמדה פגיעה ביותר. כיום, למעשה, מכל ארצות השוק לוחצת רק גרמניה המע-רבית בתוקף לצירוף ישראל לשוק. כדי להשיג את הסכמת ארצות המאגרב לכך הצהירה גרמניה, כי במקביל לצירוף יש-ראל תקבלנה מדינות המאגרב מן השוק סיוע כספי ניכר.

מאיך יודעים ראשי המשק כי השוק האירופי קולט למעלה מ-80% מן הייצוא הישראלי, וכך הם מנהלים מישחק של דחיות בלתי-פוסקות, תוך כדי המשך ה"ייצוא לשוק ודחיית החתימות לגבי ה"רדת המכסים על הייבוא.

מנכ"ל אגמון לא שוק ולא יער

תפוזים מארצות המאגרב. אלו נהנו מהנחה של 80% במכס, ואילו לישראל 60% הנחה בלבד.

מכאן שהדחיות שדחה ישראל מדי-פעם את החתימה על ההסכם הורסות את ענף ההדרים, רק כדי לקיים כמה ענפי-תעשייה טפיליים החסרים כל זכות קיום מבחינה כלכלית.

איך לנסוע

בזול באירופה

הטיסות אל מושבותיה לשעבר, גורמת להוזלת הטיסות אליהן בכדי מחצית המחיר. כך, למשל, מי שרוצה לטוס מאירופה לג'מאיקה, וקונה כרטיס אייר פראנס למרטיניק, מרחק רבע שעה טיסה מג'מאיקה, חוסך סכום גדול. או במקום לטוס מאירופה לדרום-אפריקה, קונים כרטיס למדגסקר, מו-שבה צרפתית-לשעבר ליד דרום-אפריקה. סוכני-נסיעות ממולחים משוויץ עמדו על השיטה הזו, והם מוכרים ללקוחי-תיהם טיסות לרחבי העולם — דרך מושבות צרפתיות-לשעבר.

מי שמתכוון לנסוע בעתיד הקרוב, כדאי לקנות את כרטיסי-הנסיעה בצרפת. השער הנמוך של הפרנק הצרפתי מביא לחיסכון של עד 25% ממחיר הכרטיס, אם הוא נקנה בפרנס במקום בארץ אחרת. כך, למשל, כדאי לקנות בארץ כרטיס לפרנס, ושם לקנות בפרנקים את הכרטיסים להמשך הדרך.

פטנט אחר לחיסכון הוא ניצול החוק הצרפתי, הקובע כי כל מושבות צרפת לשעבר תחשבה, לצרכי כרטיסי נסיעה של אייר פראנס, כאילו הן חלק מצרפת. על-ידי כך מסבדות ממשלת צרפת את

רסין נוטל

את האחריות

בישיבת מועצת-המנהלים של מכון-הנפט הישראלי, שהוקדשה לדיון-וחשבון של מבקרי-המדינה על ההלוואות שנטל לעצמו מנתל המכון, **מנחם חן**, הודיע סגן-יושבראש מועצת-המנהלים של ה"מכון, **עימנואל רסין** (שהוא גם נוכח"ל חברת "ד-לק"), כי הוא אחראי לכל מה שנראה כחריגות של מנחם חן.

רסין

רסין הצהיר כי הוא אישר למנחם חן לקחת הלוואות מסכפי המ"כ, וכן כל עוד כספי ששעה חן היה באישורו.

רסין הצהיר גם, כי חן קיבל ממנו רשות לפגור בהחזרת ההלוואות שלקח מסכפי המכון. רסין מוסמך לתת אי-שורים אלה, מאחר שהוא יושבראש הוועדה הכספית של מכון-הנפט.

רסין הודיע כי שלח עכשיו תגובה מפורטת למבקרי-המדינה, וכי כלל לא נשאל על-ידי המבקר אם חן פעל בתוקף אישור. הודעתו של רסין מטהרת את מנחם חן מכל רבב. כמה מחברי מועצת-המנהלים באו אל רסין בתרעומת, מדוע לא דיווח להם על כל זאת, כיוון שאז היה נמנע הביזיון של הפירסומים בעיתונים, כי תוצאה ממימצאי מבקרי-המדינה. רסין השיב כי נהג בדיוק כפי שהוא נוהג בחברת "דלק", שאותה הוא מנהל ו-אשר אף היא חברה ציבורית.

המדד בדצמבר: 10% לפחות

הבורסה

ויכוח שורר בין כלכלנים בשאלה: בכמה עלה המדד בדצמבר. עיקר הוויכוח הוא, האם היוותה עליית המדד בנובמבר (11.8%) את שני-שלישיי החתייקרויות של הפיחות, או שמא הביא הפיחות לעליית-מדד גדולה מן החזוי.

עם הפיחות (9 בנובמבר) היתה דעת כלכלני הממשלה כי הוא יביא לעליית מדד של 18%. בנובמבר עלה המדד ב-11.8%, ולפי תחזית זו היתה העלייה הצפויה לדצמבר לא יותר מ-8%.

תחזיות של כלכלנים לא-ממשלתיים העלו, כי המדד עלה בדצמבר ב-10% לפחות, ועלול להיות גם 12%. מכאן כי הפיחות גרם להתייקרות גדולה יותר מן החזוי.

אותם כלכלנים מניחים, כי המדד יעלה בשנת 1975 בשיעור של 25% לפחות, ומכאן — שעדיין ישתלם להחזיק באיגרות-חוב צמודות גם בשנת 1975.

קים מאד מתפיסתה של אלונה. בראיון עם יאיר קוטלר בהארץ, הסבירה בפה מלא כיצד רואה היא את יחסיה-הכוחות בין שני הגופים:

● לר"צ לבדה יש בבחירות הבאות "בוודאות מוחלטת" חמישה מנדאטים. ● "מישאלים מראים כי, שינוי" היה מקבל בקלפי 0.2%, אולי קצת יותר, כלור-מ"י פחות ממנדאט."

פירוש הדבר: לדעת אלונה, יחסי-הכוחות הנוכחיים בין שתי התנועות הם 1:40 לרעת אמנון רובינשטיין.

התגובה על הדברים היתה, כנראה, נר-גזת. כי כבר ביום א' פירסמה אלונה, תי-קוון: "ח"כ שולמית אלונה מבקשת לתקן משפט שאמרה בראיון עם יאיר קוטלר... צ"ל: מישאלים מראים כי, שינוי" היה מקבל בקלפי 1.2%, ולא 0.2% כפי שאמר רה בטעות."

מכיוון שאמרה בראיון "פחות ממנדאט", ברור כי לא היתה זו פליטת-פה גרידא. מקומות **משוריינים**. המור עוד יותר היה קטע אחר של הראיון, שבו דרכה אלונה בכל כובד מישקלה על כפות-ירגליה של התנועה החדשה.

הדגל העיקרי, וכימעט הבילעדי, של "שינוי", הוא עקרונ ה"מוקרטיה הפנימית" במפלגות. בכך רואה אמנון רובינשטיין את תרופת-הפלא לכל הבעיות הלאומיות, הביטחוניות והסוציאליות של ישראל. לפע-מים נדמה שלאנשי "שינוי" לא איכפת במה דוגלת מפלגה, כל עוד אין בה "ועדת-מינויים", וכל עוד נציגיה נבחרים בבחירות פנימיות חופשיות.

משום כך אין השמצה נוראה יותר נגד רובינשטיין וחבריו מאשר הטענה שהם הבטיחו לעצמם מראש, בהסכם השאי, מקור מות ברשימת התנועה המאוחדת לכנסת. זה גרוע עוד יותר מאשר להאשים דתי באכילת חזיר.

איך מגיבה אלונה על השמצה כזאת, הרווחת בין חברי ר"צ?

(המשך בעמוד 18)

• בנשף-הפתיחה של מלון הילטון ב"ירושלים.